

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם בתאריך: יא במרחשוון תשפ"ב; 17.10.21

מאת אדיר דחוח-הלוי

"לב נבון יבקש דעת ופי כסילים ירעה אולת" (מש' טו, יד), ושם פירש רס"ג: "לב – לב הנבון יבקש החכמה, ומטרת הכסילים ירעו איוולת", כלומר, כמו שהחכם מבקש את החכמה, כך הכסילים ירדפו אחרי ההבל. ובפירושו הארוך הוסיף רס"ג: "גם זה תיאור המציאות". ואכן, רבים הם מאד הכסילים בעם-ישראל, כסילים אשר תועים אחרי אלילים ואטים בשר-ודם, כסילים אשר אינם יודעים להבחין בין אמת לבין שקר, כסילים אשר שוגים לראות בטמטום במאגיה ובאלילות חכמה מופלאה אשר נצטוונו עליה בהר סיני...

"לא תשתחוו לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם פי ה'רס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם" (שמ' כג, כד).

"טוב ארחת ירק ואהבה שם משור אבוס ושנאה בו" (מש' טו, יז), ושם פירש רס"ג: "אבוס – מפוטם", ובפירושו הארוך הוסיף: "זה באהבת בני אדם: כמו שלקח דוד חמשה כיכרות מאחימלך והיו חביבים עליו מאשר לאכול אצל שאול המלך; ובאהבת ה': היה רעבוננו של עידו החוזה טוב מלאכול אצל ירבעם כפי שהוצע לו, וענהו: 'אם תתן לי את חצי ביתך לא אבא עמך ולא אכל לחם ולא אשתה מים במקום הזה' [מ"א יג, ח]".

וכמה אמיתיים ונוקבים דברי שלמה הללו, שהרי כל איש אמת יודע וחש אותם על בשרו, דהיינו את ההנאה שבפשטות עם חברת אנשים בעלי דעות נכונות, מאשר את העושר והכבוד שבחברת הכסילים והתועים אשר מגששים את דרכם באפלת הדעות. ובמיוחד הדבר מתחדד בבתי-כנסיות, עד שקשה מאד לאיש האמת לשבת בקרב הוזי ההזיות, אשר קופצים ושומרים על טומאת השקפותיהם כאילו כל אחד מהם הוא משה רבנו אשר קיבל את ההזיות שלו מפי הגבורה! ולעתים טוב לו לאיש האמת להתפלל לבדו מול הקיר, מאשר להשתתף במסיבות מועדון הסכלות אשר נקראות "תפילות בבתי הכנסיות".

ואנכי נוהג לשבת לבדי בבית-המדרש הצמוד לבית-הכנסת שבו הנני מתפלל, כי איני מסוגל לשבת עם כסילים רודפי שררה וכבוד אשר אינם יודעים מימינם ומשמאלם – הם עמי-הארצות אשר שולטים בבתי-הכנסיות ביד רמה כירבעם, כאילו הם גאוני העולם. ואם לא היה את בית-המדרש הקטן הזה לפליטה, לא הייתי מגיע כלל לבית-הכנסת, כי טובה ארוחת ירק, דהיינו תפילה שקטה ונעימה, נקייה מהזיות, מאשר כל הודו והדרו של בית-הכנסת אשר משועבד להשקפות רעות ולדמיונות מינות פרו-נוצריות מהובלות.

"דָּרָךְ עֲצַל כְּמִשְׁכַּת חֶדֶק וְאַרְח יִשְׂרָאֵל" (מש' טו, יט), ושם פירש רס"ג: "דָּרָךְ – דרך העצל כמגודרת בחדקים", ובפירושו הארוך הוסיף: "החדק ממיני הקוצים [...] ודבר זה כולל את העצל בפרנסתו ובמשמעתו לה', והרי הוא כמהלך על קוצים שאינו משתחרר".

והדבר כולל את העצל במשמעתו לה', וכל-שכן את המינים וצאצאיהם הוזי ההזיות, כי כל הזיה מאגית אשר הם מאמצים אל חיקם ומנשקים ומגפפים אותה כמוצאי-שלל-רב, כל הזיה כזאת נדבקת למחשבתם כמו קוץ ארסי – אשר מזהם את המחשבה, מכלה את כושר ההבחנה בין אמת לבין שקר, ומחדיר חולי אנוש לנפש: חולי אשר גורם להם לחשוב שהטוב רע והרע טוב, שהחושך אור והאור חושך, שהמתוק מר והמר מתוק, ובמלים אחרות, שהאלילות היא חכמה והחכמה והדעת האמיתית היא סכלות וכפירה, וכמו שנאמר בהמשך משלי (טו, כא): "אֵלֶּלֶת שְׁמִמָּה לְחֶסֶד לֵב וְאִישׁ תְּבוּנָה יִישֵׁר לִבָּת".

"הוֹי הָאֲמָרִים לָרַע טוֹב וְלַטּוֹב רַע שְׁמִים חֲשָׁף לְאֹר וְאֹר לְחֲשָׁף שְׁמִים מֵר לְמֵתוֹק וּמֵתוֹק לְמֵר" (יש ה, כ).

"שְׁמִמָּה לְאִישׁ בְּמַעֲנָה פִּי וְדָבַר בְּעֵתוֹ מֵה טוֹב" (מש' טו, כג), ושם פירש רס"ג: "כוונתו בזה, מציאות המענה ומהירותו [אך] לא שלא על אופניו [דהיינו מענה מהיר וקולע, כי אם המענה הוא מהיר אך מטופש, הדבר גרוע מאד], כי אילו היה הדבר כך [שהמענה המהיר היה לעולם מניב תועלת] היו כל בני האדם בעלי עיון ויודעי וויכוח, אלא דווקא על אופניו [כלומר, חובה שהמענה יהיה גם מהיר ככל שניתן וגם נכון ואמיתי ומדויק וקולח]".

מענה כזה הינו באמת שמחה לאיש-האמת, כי אין שמחה גדולה משמחת השבת האמת למקומה הראוי לה, וזאת על-ידי תוכחת הנסילים ועובדי האלילים אשר נדמה להם שהם "צדיקים וחסידים" ואינם אלא טיפשים ותועים ולעתים אף מינים וכופרים ארורים.

"שְׁמִמָּה לְצַדִּיק עֲשׂוֹת מְשֻׁפָּט וּמְחַתָּה לְפַעֲלֵי אָוֶן" (מש' כא, טו).

"תוֹעֲבַת צַדִּיקִים אִישׁ עוֹל וְתוֹעֲבַת רָשָׁע יִשֵׁר דָּרָךְ" (מש' כט, כז).

והנה שתי דוגמאות לתשובות מוחצות, ושתיהן מאלו הנביא (מ"א יח, יז–יח):

"וְהִי בְּרָאוֹת אַחְאָב אֶת אֱלֹהֵי וַיֹּאמֶר אַחְאָב אֵלָיו הֲאֵתָה זֶה עֹבֵר יִשְׂרָאֵל? וַיֹּאמֶר לֹא עֲבַרְתִּי אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם אֵתָה וּבֵית אָבִיךָ בְּעֲזָבְכֶם אֶת מִצּוֹת יְיָ וַתִּלְךְ אַחֲרֵי הַבְּעָלִים".

והנה לפניכם תשובתו השנייה לנביאי הבעל במעמד הר הכרמל (מ"א יח, כו–כז):

"וַיִּקְרְאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל מִהַבְּקָר וְעַד הַצִּהָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ, וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה, וַיִּפְסְחוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה. וְהִי בַצִּהָרִים וַיִּהְיֶה בָהֶם אֱלֹהֵי וַיֹּאמֶר: קְרְאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל כִּי אֱלֹהִים הוּא כִּי שִׁיחַ וְכִי שִׁיג לוֹ וְכִי דָרָךְ לוֹ, אוֹלֵי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְצֵ".

וזכורני שנשאל פעם יהודי כשר אחד: שמא ההולכים בדרכו של רבנו תועים? והלא הם מתי מעט? והשיב: אברהם אבינו יחיד היה, וכי יעלה על דעתך שאברהם אבינו טעה?

"לב צדיק יִהְיֶה לְעֵנֹת וּפִי רְשָׁעִים יִבְיַע רָעוֹת" (מש' טו, כח), ושם פירש רס"ג: "לב – לב הצדיק הוגה מה שבו יענה [=ישיב, לקיים את צוואת חז"ל: הוי שקוד ללמוד מה שתשיב לאפיקורוס, וכך הוא נוסח הרמב"ם למשנת אבות ב, יג]. ובפירושו הארוך הוסיף:

"עניין דבר זה הוא מה שיגיעים המייחדים והרבניים במה שעונים בו על הכופרים והממרים, והנך רואה את ריביהם שאינם אלא מחמת תואנותיהם".

ומי שיודע ומבין יזהה מיד את שאלות התעיה והרשעות של צאצאי המינים, אשר מנסים בכל דרך לקעקע את דרך האמת, אם מתוך פתיות ותעיה ואם מתוך רשעות ותחכום.

אגב, מה שהיה ברור לרס"ג, כבר אינו ברור בימינו, ולא תמצאו בימינו את כומרי הדת האורתודוקסית משיבים לתועים למינים ולכופרים, כי הם בעצמם נמנים עליהם... להיפך, תמצאום חונקים את החובה הזו: להוכיח ולקעקע את האלילות והמינות, כי כל תוכחה כזו תגיע בסופו-של-דבר לפתחם, ומעלליהם ורשעותם ופשעיהם יתגלו לעין כל. לפיכך, הם הפכו את המינות והאלילות ליסודות דת משה, וכך הם פתרו את הבעיה...

כמו כן, הם ניזונים מן המינות והאלילות וחילול-שם-שמים, שהרי כומרי הדת הפרו-נוצרית הממוסדת מפיקים רווחים וטובות הנאה מדת משה, וזהו היסוד המרכזי שעליו נשענת הדת שלהם: יסוד היסודות ועמוד החכמות להפוך תורת חיים לקורדום חוצבים... והם אינם יכולים להעמיד את הכיעור הזה בדת משה ללא השקפות המינות והאלילות שהן החדירו, ובהן הם זיהמו והשחיתו את דת משה הטהורה באלף השנים האחרונות.

"אֲזַן שְׁמַעַת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקֶרֶב חֲכָמִים תְּלִין" (מש' טו, לא), ושם פירש רס"ג: "רוצה לומר שהתוכחת לא יקבלנה כי אם חכם", כלומר, מי שבועט בתוכחה הוא כסיל, כי הוא אינו רוצה להבין שתוצאת הבעיטה שלו בתוכחה היא הכרתת נפשו מחיי הנצח והאמת, ובכל זאת הוא בועט ומורד ומעדיף את הבלי העולם-הזה אשר חולפים ועוברים כרוח.

"פּוֹרֵעַ מוֹסֵר מוֹאֵס נְפֹשׁוֹ וְשׁוֹמֵעַ תּוֹכַחַת קוֹבֵה לֵב" (מש' טו, לב).

וגדולי פורעי המוסר והבועטים בדרך האמת הם כומרי-הדת האורתודוקסים השכירים למיניהם, רודפי הבצע השררה והכוח הפוליטי, כי הארורים האלה **לעולם** לא יודו על האמת אשר מסכנת את מעמדם, כבודם, יוקרתם, משכורתם ושררתם, וכמו שרבנו כותב באיגרתו לתלמידו ר' יוסף (עמ' קכז): "והיאך אתה מדמה לעצמך בני, שהם יגיעו לדרגת הכרת האמת עד כדי שידודה שהוא חסר ויעקור כבודו וכבוד בית אביו? זה מה שלא יעשהו כמוהו ולא מי שהוא יותר שלם ממנו",

והוא מוסיף שם ואומר (עמ' קלא): "ורוב אנשי הדת מבעלי השררה הללו כאשר הדבר קשור בשררה נעלמת יראת שמים [!]"

"יִרְאֵת !! מוֹסֵר חֲכָמָה וְלִפְנֵי כְבוֹד עֲבֹה" (מש' טו, לג), ושם פירש רס"ג: "השמיענו בזה, שאין יראה כי אם על-ידי החכמה, שהיא מחנכת ומדריכה את האדם". ואיך תהיה יראת שמים בכומרי-הדת השכירים? והלא הם מכלים את ימיהם בהבלי תורתם החדשה, תורה אורתודוקסית אלילית פרו-נוצרית מהובלת מייגעת ונגעלת, אשר מחקה את יסודות הדת הטהורים והחדירה במקומם את טומאות העמים הבהמיים, והפכה את הדת לכלי להפקת רווחים שלמונים ושילומים, ולהשגת גילולים ותאוות בשרים – עם סכל ונבל!

"וְאַנְכִי נִטְעַתִּיךָ שָׂרֵק בְּלֵה זָרַע אֲמַת וְאִיךָ נְהַפְכֶתָ לִי סוּרֵי הַגֶּפֶן נִכְרִיָּה" (יר' ב, כא).